

РЕШЕНИЕ

№ 3319

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7298** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на И. С. Н., с адрес за кореспонденция [населено място], к-с „Черно море 1“ № 83, вх. 1, против Решение № 2153-11-19/02.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място], с което е отхвърлена като неоснователна жалбата ѝ срещу Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г., на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ [населено място].
В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречие с материалния закон. Поддържа се, че жалбоподателката има валиден трудов договор със [фирма], както и че притежава необходимия трудов стаж за отпускане на обезщетение за бременност и раждане по болничен лист № Е20198568767, за периода 20.09.2019 г. до 10.11.2019 г.
В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от адв. З., който поддържа жалбата и моли решението на директора на ТП на НОИ [населено място] да бъде отменено. Твърди, че проверката по повод изясняване трудовите правоотношения не представлява доказателство по смисъла на чл. 40, ал. 4, т. 2 КСО. Поддържа становище, че издаденото разпореждане е неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на разноски.
Ответникът – Директор на ТП на НОИ [населено място], не се представлява и не е заявил становище по основателността на жалбата.
Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: За жалбоподателката И. С. Н. е бил представен в ТП на НОИ [населено място] обр. Приложение № 9 към Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО от осигурителя [фирма] за издаден болничен лист № 20198568767 с причина „майчинство“ и определен период на временната неработоспособност от 20.09.2019 г. до 10.11.2019 г. вкл.

С Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН]/04.06.2929 г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ [населено място], е отказано изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане, тъй като „към момента от осигурителя [фирма] са подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4 КСО за лицето с осигуряване на основание чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО от 30.11.2018 г. до м.05.2020 г.

Разпореждането е било обжалвано от И. С. с жалба вх. № 1012-11-55/23.06.2020 г., въз основа на която е постановено Решение № 2153-11-19/02.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място]. С решението жалбата е приета за неоснователна и е потвърдено обжалваното разпореждане. Прието е, че не са налице условията по чл. 10, ал. 1 КСО и §1 от ДР на КСО, а именно извършване на трудова дейност от наетите лица, независимо, че фигурират в разчетно –платежните ведомости с начислено и изплатено възнаграждение.

Решението е връчено на 10.07.2020 г., видно от приложеното на л. 27 от делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на И. С. Н. срещу Решение № 2153-11-19/02.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място] за основателна, поради следното :

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „е“ КСО разпорежданията за отказ за изплащане на парични обезщетения по глава четвърта, раздели I и II или помощи; се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им, като същите са издадени от материално компетентни лица, видно от Заповед № 1015-11-125/23/06.2016 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място]. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице и е приел, че жалбоподателката не е имала качеството „осигурено лице“, тъй като управителят Б. Г. М. в нарочна декларация от 11.05.2020 г. заявил, че не извършва и никога не е извършвал действия по управление и представителство на дружеството. Било установено, че Б. М. не е заявил упражняване на дейност с дружеството и начало на осигуряване като самоосигуряващо се лице. Същевременно пред административния орган бил представен трудов договор № 113/29.11.2018 г., сключен между жалбоподателката и [фирма], представлявано от Б. Г. М., на който били положени съответните подписи. В решението е посочено, че за да бъде безспорно установено, кое лице имало законово право да извършва разпоредителни и представителни действия по организиране на трудовоправните отношения на дружеството бил подаден сигнал до МВР- [населено място], по който нямало завършена проверка.

Съгласно §1, т. 3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. От анализа на цитираната разпоредба е видно, че за да започне осигуряването следва да са налице двете кумулативни предпоставки, а именно започване на трудова дейност и внасяне/дължимост на осигурителни вноски.

Върховният административен съд многократно е имал възможност да се произнесе в смисъл, че от съдържанието на определението за осигурено лице следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от кодекса. Наличието на валидно сключено и непрекътено трудово или служебно правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото, респективно - служебното и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово или служебно правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за „осигурено лице“ по смисъла на КСО е лицето да упражнява трудова дейност, т. е. не е достатъчно лицето да има валидно възникнало трудово или служебно правоотношение, а следва да осъществява трудова дейност въз основа на това правоотношение. Изключение от това правило са регламентирани в изречение второ на т. 3 от § 1, т. 1 ДР КСО случаи по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 КСО, т. е. за случаите на разрешен отпуск, при които лицето не осъществява трудова дейност, но времето на отпуска се зачита за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски /т. 5 на чл. 9, ал. 2 КСО не се отнася за лицата по служебни правоотношения, а за самоосигуряващите се лица/.

В конкретния случай, изводът за липса на осигурително правоотношение е изведен единствено от факта, че в нарочна декларация соченият за управител Б. Г. М. е посочил, че не е извършвал действия по управление на дружеството.

При служебно извършена справка в Търговския регистър лицето Б. Г. М. е вписан като управител на 22.03.2018 г. Трудовия договор с жалбоподателката е сключен на 29.11.2018 г., т.е. след вписването му. В случая административния орган е отдал по-голяма тежест декларацията на лицето, като е игнорирал официалното вписване в ТР. Независимо от изложеното в частен документ, вписването има конститутивно действие и М. е станал управител на дружеството, независимо какви действия е извършвал или не е извършвал или твърди, че е извършвал или не е извършвал.

В решението на директора на ТП на НОИ [населено място] изрично е посочено, че по данни от годишната данъчна декларация, годишния финансов баланс и отчет за приходи и разходи за 2018 и 2019 г. осигурителят е упражнявал трудова дейност. Обратното, липсват доказателства и данни, че жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност след сключване на трудовия договор.

С оглед изложеното дотук, съдът намира извода на административния орган, че жалбоподателката не е била осигурено лице, за необоснован. В решението са посочени какви действия са били извършени от контролните органи, но липсват

категорични доказателства, че И. Н. не е упражнявала трудова дейност. Изводът, че същата не е осигурено лице е необоснован.

Съобразно нормата на чл. 40, ал. 1 КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Изискването за 6 месеца осигурителен стаж не се отнася за лицата, ненавършили 18-годишна възраст. След като към датата на настъпване на временната жалбоподателката е имала сключен трудов договор със [фирма], изпратено е уведомление по чл. 62 КТ, липсват данни същата да не е започнала упражняването на трудова дейност, необосновано е прието, че същата не е осигурено лице и няма право на парично обезщетение. Според настоящия съдебен състав декларацията на управителя на дружеството не би могла да разколебае този извод.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в противоречие с материалния закон, поради което следва да бъдат отменени.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на разноските по делото следва да бъде уважено, като Националния осигурителен институт бъде осъден да заплати по сметка на И. С. Н. сумата от 700 лева представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на И. С. Н., с адрес за кореспонденция [населено място], к-с „Черно море 1“ № 83, вх. 1 Решение № 2153-11-19/02.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място], с което е отхвърлена като неоснователна жалбата й срещу Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН] от 04.06.2020 г., на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ [населено място].

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати по сметка на И. С. Н. сума в размер на 700 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: